

Arrest

nr. 211 113 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 27 december 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim. U verbleef met uw ouders in Safwan in de provincie Basra. In september 2013 werd uw vader bedreigd omdat hij een soennitische moslim is. Hij ontving een dreigbrief met een kogel in. Uw vader diende hierna klacht in bij de politie. Op 11/10/2013 vond er een aanval plaats op het ouderlijk huis waarbij uw twee broers, O.(...) en W.(...), omkwamen. Op 28/10/2013 verhuisden jullie naar al Zubayr in de provincie Basra. Op 20/12/2013 trok u naar Iran voor een medische behandeling. Op 15/02/2014 keerde u terug naar al Zubayr. De situatie was er te gevaarlijk en ongeveer 90 dagen later reisde u legaal naar Turkije. Van daar reisde u naar Griekenland en via de Balkanroute kwam u op 05/09/2015 in België aan waar u op 07/09/2015 uw asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van de volgende documenten: een attest dd. 09/03/2014 omtrent uw verblijf in al Zubayr, medische documenten van uw behandeling in Iran, een kopie van uw internationaal paspoort, de overlijdensaktes van uw broer O.(...) en W.(...), de woonstkaart van uw vader, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een verklaring voor een rechtbank, een attest van ontheemden, 2 Belgische medische attesten, en documenten over uw opleidingen in België. In Servië was u uw broer A.(...) I.(...) S.(...) A.(...)-S.(...) en diens vrouw A.(...) (O.V. (...)) tegen gekomen die ook op 07/09/2015 hun asielprocedure startten in België. Uit het administratief dossier van uw broer werd een kopie van de brief dd. 21/08/2016 van uw stam a.(...) S.(...) aan uw dossier toegevoegd.

B. Motivering

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 12 juli 2016) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet. Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen.

Er moet na uw gehoor bij het CGVS worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader bedreigd werd omdat jullie soennitische moslims zijn. Op 11/10/2013 werd uw huis aangevallen waarbij twee van uw broers omkwamen. Hierna verbleef u nog voor een tijdje in al Zubayr waarna u Irak ontvluchtte. Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen er echter tegenstrijdigheden en incoherenties te worden vastgesteld waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen hieromtrent.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS I p. 14, 18; CGVS III p. 5) dat uw vader een dreigbrief kreeg van de sjiiitische militie Asayb Ahl al-Haq (AAH), dat hij dit wist omdat dit in de brief vermeld stond, dat hij hierna een klacht indiende bij de politie, dat u van deze klacht een kopie bezit waaruit blijkt dat hij bedreigd werd door de AAH, en dat u nog in Irak was toen u van uw vader vernam dat hij was bedreigd door de AAH. Bij de DVZ stelde u echter eerder (Vragenlijst pt. 3.5) dat de dreigbrief door milities werd verstuurd maar u geeft er aan niet te weten welke milities dit waren, u kan enkel zeggen dat het meestal sjiiitische milities zijn. Bij confrontatie stelt u (CGVS III p. 5) dat u niet meer weet wat u vroeger heeft verteld en dat u niet zeker bent dat u zoiets heeft verteld. Deze motivering is onafdoende. Bij de DVZ werd de vraag naar wie de verzender van de dreigbrief was u uitdrukkelijk gesteld en toont uw antwoord op deze vraag duidelijk aan dat u toen stelde niet te weten welke militie hierbij betrokken was. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdig bent over wie jullie belagers waren ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts stelt u aanvankelijk (CGVS I p. 5) dat toen jullie naar al Zubayr waren verhuisd jullie er de hele tijd door milities werden ondervraagd o.a. over jullie geloof en dat dit zowel op straat als bij jullie thuis gebeurde. U stelt dat drie maanden na uw reis naar Iran er mensen die duidelijk van de milities waren uw vader opzochten en hem ondervroegen, en dat hij bang was en jullie hierna direct naar Turkije zijn vertrokken. Bij latere bevraging stelt u (CGVS IV p. 4) dat de situatie er gevaarlijk was en er mensen werden ontvoerd en vermoord, maar ontkent u dat uw familie toen persoonlijke problemen hadden of dat er een bepaalde concrete aanleiding was voor jullie vertrek naar Turkije. Tijdens deze beide gehoren stelde u weliswaar dat jullie er niet bedreigd werden. Gelet echter op het feit dat u eerder een concreet incident aanhaalde waarop uw vader besloot dat jullie Irak dienden te ontvluchten kan verwacht worden dat u bij latere bevraging hieromtrent dit opnieuw zou aanhalen. Ook deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de schietpartij op uw huis betreft waarbij uw twee broers omkwamen verklaart u (CGVS IV p. 7) niet te weten of uw vader omwille hiervan een klacht heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten. Redelijkerwijze kan echter verwacht worden dat u zou weten of uw vader na een dergelijk zwaarwichtig voorval al dan niet een klacht heeft ingediend. Een dergelijk gebrek aan interesse relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan verder in het gedrang.

Verder blijkt uit uw aanvankelijke verklaringen (DVZ Vragenlijst pt. 3.5; CGVS I p. 14) dat de nachtelijke aanval waarbij uw twee broers omkwamen plaatsvond in de zomer en dat jullie dan met jullie bed op het plat dak in open lucht sliepen, maar dat uw twee broers op het moment van de aanval nog beneden naar de televisie aan het kijken waren. Voor het CGVS verklaarde u later (CGVS III p. 4) dat deze aanval doorging in het begin van de winter en het begon koud te worden omdat het oktober was. Vervolgens geeft u aan niet meer te weten of het toen herfst of lente was. Gevraagd waarom u eerder stelde dat de aanval in de zomer gebeurde verklaarde u (CGVS III p. 5) dat het begin van de winter was en jullie bij mooi weer naar boven gaan en als het een beetje koud is dan dekens meenemen. Tijdens uw laatste gehoor stelde u (CGVS IV p. 5 & 11) dat deze nachtelijke aanval plaatsvond toen het zomer en heel goed weer was en te warm was om binnen te slapen, dat u toen samen met uw ouders op het plat dak in open lucht sliep omdat het buiten beter was en er meer zuurstof was, dat de airco niet werkte en jullie omwille van de hitte in het huis niet binnen konden slapen. Bij confrontatie (CGVS IV p. 11) met het feit dat u eerder aangaf dat het toen winter was en begon koud te worden, stelde u dat dit niet kan en dat de aanval op het eind van de zomer was. Gelet op het feit dat u telkens een concrete datum geeft wanneer uw twee broers werden gedood, nl. op 11/10/2013, is het bijzonder merkwaardig dat u bij verdere contextuele bevraging, m.n. de reden waarom u toen op het dak sliep, dergelijke volatiele verklaringen aflegt over het moment waarop deze aanval op uw huis doorging. Deze vaststelling maakt dat uw verklaringen niet doorleefd overkomen en ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit uw verklaringen lijkt ook (CGVS IV p. 4 & 9; CGVS I p. 12) dat u na de aanval op uw huis op 28/10/2013 met uw familie naar al Zubayr verhuisde, dat u van 20/12/2013 tot 15/02/2014 in Iran verbleef waarna u terugkeerde naar al Zubayr waar u toen nog ongeveer 90 dagen verbleef alvorens naar Turkije te vluchten. U verklaart dat toen u in die periode in al Zubayr was er een grote bomaanslag plaatsvond in de Abdullah Bin Ali straat waarbij meer dan 100 doden vielen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat geen informatie werd gevonden over de door u beschreven aanslag in deze periode in al Zubayr. Indien een incident van dergelijke omvang (u stelt dat dit één van de grootste aanslagen was en dat in heel Irak erover werd gesproken) toen zou hebben plaatsgevonden, mag er redelijkerwijze - u stelt immers zelf dat beelden van dode kinderen en oude mensen op de televisie werd getoond - verwacht worden dat media en mensenrechtenorganisaties hiervan melding maken. Zo blijkt bv. dat er in 2010 in de Abdullah Bin Ali straat in Basra, i.e. dezelfde door u aangehaalde straat, een bomaanslag plaatsvond waarbij bijna 50 mensen omkwamen. Op basis van deze vaststellingen dienen er ernstige twijfels te worden geuit of u daadwerkelijk in de door u aangegeven periode in al Zubayr zou hebben verbleven en dient te worden besloten dat u het CGVS niet toelaat om te oordelen waar u in deze periode heeft verbleven. De geloofwaardigheid van uw verklaringen als uw algehele oprechtheid wordt hierdoor dan ook verder ondermijnd.

U haalde tijdens uw eerste gehoor (CGVS I p. 1-2) dat u bij de DVZ vele fouten heeft gemaakt. Bij verdere bevraging hieromtrent verklaart u (CGVS IV p. 2) dat het gedrag van de tolk bij de DVZ problematisch was, dat hij u niet op uw gemak liet uitleg geven over uw reisroute, dat u zo kort mogelijk moest antwoorden, dat u het psychisch moeilijk had en dat u dan onder druk moeilijk antwoorden kon geven, dat de tolk vroeg naar datums en dat u dit moeilijk vond en daardoor gespannen was. Er moet worden opgemerkt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt en dat een gehoor stress en emoties met zich meebrengt, maar dat er toch kan verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op coherente wijze wordt uiteengezet. U haalt verder meerdere keren aan (CGVS I p. 1 & 7; CGVS II p. 6) dat u aan geheugenverlies lijdt en dat u in België eens het bewustzijn heeft verloren. U verduidelijkt (CGVS IV p. 3) dat u aanvankelijk in België medicatie

kreeg maar dat de dosis te hoog was en dit een effect had op uw hart waardoor u vier keer bent flauwgevallen. Hierna werd er een grondig medisch onderzoek uitgevoerd en dat bleek dat er fysiek geen problemen zijn. U neemt nu een kalmeermiddel om gemakkelijker de slaap te kunnen vatten. Ter ondersteuning van uw geheugenproblemen legt u een medisch attest dd. 13/02/2016 voor waaruit blijkt dat u aan PTSD lijdt en een medisch attest dd. 27/10/2017 dat stelt dat u naar de dokter ging in een angstige-depressieve staat, dat u lijdt aan asthenie (algemene lichamszwakte), en slaap- en attentieproblemen ondervindt. Er kan begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die u hebt, en zonder afbreuk te willen doen aan de in de attesten beschreven pathologie, kan toch opgemerkt worden dat niet kan worden vastgesteld dat uw psychologische problemen in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Nergens in dit attest wordt echter melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Verder moet worden vastgesteld dat de kwaliteit van uw gehoren voor het CGVS (details, exacte data, namen) duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Bijgevolg kunnen bovenvermelde tegenstrijdigheden, die de kern van uw asielrelaas raken, niet door deze attesten verklaard worden.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de documenten die verband houden met de door u aangehaalde problemen die u zou gekend hebben (de overlijdensaktes van uw broer O. en W., een verklaring van uw vader voor een rechtbank, een attest dd. 02/03/2014 dat uw vader ontheemd is uit al-Nasirya en dat zijn twee zonen zijn gedood, een brief dd. 21/08/2016 van uw stam al Saduun waaruit blijkt dat u en uw broer uit de stam zijn gezet), moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ook moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

De overige door u aangebrachte stukken (medische documenten van uw behandeling in Iran, een kopie van uw internationaal paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, de woonkaart van uw vader, documenten over uw opleidingen in België) bevatten informatie die niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden

van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in provincie Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in provincie Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Iraakezen die afkomstig zijn uit provincie Basra niet naar provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er

voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer Z.(...) I.(...) S.(...) A.(...)-S.(...) (O.V. (...)) werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat hij onredelijk lang heeft moeten wachten op een beslissing over zijn asielaanvraag. Zijn asielaanvraag, zo stelt verzoeker, dateert van 7 september 2015. Hij werd tot viermaal toe uitgenodigd voor een interview, waarbij het laatste interview door een andere dossierbehandelaar werd afgenomen. Verzoeker wijst erop dat nergens te lezen staat dat zijn dossier bijzonder complex is, zodat de redelijke termijn naar zijn oordeel niet werd gerespecteerd.

Volgens verzoeker werd er tijdens zijn interviews bijzonder veel informatie gevraagd met betrekking tot de situatie van zijn broer en diens echtgenote. Beide dossiers werden bovendien tegelijk behandeld en de stukken werden met elkaar vergeleken. Nochtans, zo stelt verzoeker, vermeldt de motivering niets behalve het feit dat de asielaanvraag van zijn broer eveneens werd afgewezen.

Verder stelt verzoeker vast dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en werd met bepaalde essentiële aspecten van de door hem geuite vrees geen rekening gehouden.

Aangaande zijn vrees voor persoonlijke vervolging hekelt verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat het loutere feit soenniet te zijn in zuid-Irak niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Betreffende zijn persoonlijke vluchtrelaas merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vaststelt aangaande de dreigbrief aan zijn vader aangezien hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) stelde dat de dreigbrief door de milities werd verstuurd, maar hij niet zeker was welke militie de afzender was, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal wel duidelijk kon aangeven om welke militie het ging. Verzoeker verduidelijkt dat hij bij de DVZ de laatste persoon was die werd ondervraagd en een hele dag had moeten wachten tot het zijn beurt was, waardoor hij enorm gestresseerd was. Verzoeker stelt dat hij enorm onder druk stond en kampte met een slechte psychologische en mentale gezondheid, waaromtrent ook medische attesten werden voorgelegd. Het interview op het Commissariaat-generaal kon hij beter voorbereiden, zo stelt verzoeker, met de hulp van zijn netwerk en van zijn raadsman waardoor hij meer antwoorden kon geven en niet meer zeker was van wat hij bij de DVZ had verklaard.

Naar aanleiding van de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoeker en zijn familie in al Zubayr en de redenen voor hun vertrek naar Turkije, stelt verzoeker dat hij aanvankelijk een bezoek van de milities aan zijn vader had opgegeven als reden voor hun vertrek naar Turkije, terwijl hij later verklaarde dat er geen concrete aanleiding was voor hun vertrek naar Turkije. Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen

samen dienen te worden gelezen en citeert een reeks van zijn verklaringen uit het gehoorverslag. Hij wijst erop dat het niet ging om een rechtstreekse bedreiging, maar eerder om een algemene situatie doordat al Zubayr in handen is van de milities, waardoor vaak mensen werden ontvoerd en vermoord.

Inzake de schietpartij waarbij zijn twee broers omkwamen, kan verzoeker het niet eens zijn met de analyse van de commissaris-generaal dat hij blij zou geven van een gebrek aan interesse doordat hij niet op de hoogte is van de klacht die door zijn vader werd ingediend. Verzoeker beweert dat zijn vader een klacht indiende na het ontvangen van de dreigbrief, maar dat de politie niets ondernam. Verzoeker citeert hierbij uittreksels uit de gehoorverslagen.

Er lijkt volgens verzoeker ook een misverstand te bestaan over het tijdstip wanneer de nachtelijke aanval op het huis plaatsvond waarbij zijn twee broers omkwamen. Hij stelt in zijn middel dat hij de seizoenen niet allemaal kent, maar is formeel dat de aanval plaatsvond op 11 oktober 2013. Verzoeker verduidelijkt dat het dat jaar een heel mooie nazomer was waardoor hij nog buiten op het dak kon slapen, maar het dus niet écht zomer was.

Naar aanleiding van de onduidelijkheid over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn vertrek naar Turkije, wordt in de beslissing gewezen op de verklaringen van verzoeker dat er in de periode van 90 dagen tussen zijn terugkeer uit Iran en zijn vertrek naar Turkije een grote bomaanslag zou hebben plaatsgevonden in al Zubayr in de buurt van de Abdullah Bin Ali-straat, terwijl deze in werkelijkheid in 2010 plaatsvond. Naar het oordeel van verzoeker gaat het om een verkeerde interpretatie omdat hem gevraagd werd of hij iets kon vertellen over eventuele incidenten, waarbij hij wees op de explosie in de buurt van de Abdullah Bin Ali-straat. Toen hem vervolgens werd gevraagd, zo beweert verzoeker, of hij dit incident kon plaatsen in de tijd, heeft hij verklaard dat dit voor zijn vertrek naar Turkije was. Volgens verzoeker stemt het feit dat de bomontploffing in 2010 plaatsvond overeen met zijn verklaringen.

Betreffende zijn medische en psychologische problemen geeft verzoeker te kennen dat hij van bij aanvang gewag maakte van psychische moeilijkheden en geheugenverlies. Verzoeker verwijst in dit verband naar de medische attesten van 13 februari 2016 en 27 oktober 2017. Verzoeker acht het weinig ernstig dat de commissaris-generaal concludeert dat in deze attesten geen melding wordt gemaakt van een aantasting van het geheugen of van de cognitieve vermogens. Hij citeert vervolgens in zijn middel een overzicht van de diagnose, gevolgen en behandeling van PTSS, waarin concentratiestoornissen, vergeetachtigheid en geheugenverlies worden vermeld. Er kan niet redelijkerwijs worden volgehouden, zo meent verzoeker, dat er geen aantasting van zijn geheugen en cognitieve vermogens zou zijn.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, levert verzoeker kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie in zuid-Irak. Verzoeker beschrijft de situatie ten tijde van het nemen van de beslissing en stelt dat de commissaris-generaal een onredelijk lange termijn heeft laten verstrijken alvorens de asielaanvraag van verzoeker te behandelen, waardoor de situatie ten tijde van verzoekers aanvraag in 2015 helemaal niet zo rooskleurig was als de situatie nu. Verzoeker brengt de 'COI Focus' van 29 mei 2015 in herinnering en vervolgt met een analyse uit een 'South Iraq Security Report' van december 2017 waarin tribale gevechten worden gemeld en protesten van de bevolking. De informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert was ten tijde van de asielaanvraag van verzoeker nog niet van toepassing. Volgens verzoeker is de situatie ook nu nog lang niet veilig en getuigt de redenering van de commissaris-generaal van bijzonder weinig inlevingsvermogen in de situatie van verzoeker.

Tenslotte herhaalt verzoeker dat de redelijke termijn niet werd gerespecteerd en dat zijn geheugenverlies en concentratiestoornissen onvoldoende in rekening werden gebracht.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit de 'COI Focus Security Situation in South Iraq, Basra' van 29 mei 2015 toe en het 'South Iraq Security Report' van 4 januari 2018 (Verzoekschrift, stukken 3 en 4).

2.2.2. Verzoeker diende op 26 juni 2018 een aanvullende nota in waarbij hij informatie toevoegt betreffende de veiligheidssituatie in Basra, met name "de uitprint van een filmpje" over de 'aanhoudende oorlog' in Basra van 9 januari 2018, een uitprint van het programma "De Rode Lijn" van 26 december 2017, een stuk betreffende de zware ontploffing in al Nasseriya in september 2017, een stuk betreffende de moord op de imam van de al Zubayr-moskee van 1 januari 2015, een document waaruit blijkt dat de

sheikhs de overheid bedreigen en een stuk betreffende de beestachtige folteringen van de stammenrechtbank in Basra (Aanvullende nota, stukken 1-6).

2.2.3. Middels een aanvullende nota van 15 juni 2018 voegde de commissaris-generaal de 'COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak' van 28 februari 2018 toe.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, die uitdrukkelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen vermeldt, wordt er in de eerste plaats op gewezen dat de actuele situatie in zuid-Irak niet van die aard is dat iedere soenniet nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal wijst erop dat er sedert 2015 in zuid-Irak weinig geweldsincidenten gerapporteerd worden die gericht zijn tegen de soennitische minderheid. Op basis van de informatie wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van een systematische vervolging van soennieten in zuid-Irak. Bijgevolg, zo wordt in de beslissing gesteld, blijft een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk en moet verzoeker zijn vrees voor vervolging of risico op ernstige schade concreet aannemelijk maken. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat verzoeker hier niet in geslaagd is.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader een dreigbrief kreeg, maar dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de afzender ervan. Aanvankelijk stelde hij immers niet te weten welke militie achter de dreigbrief zat, terwijl hij later stelde dat het om Asaeb Ahl al Haq (hierna: AAH) ging.

Voorts wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker aanvankelijk de talrijke ondervragingen door de milities aangaf als reden voor hun vertrek naar Turkije, terwijl hij later stelde dat er geen concrete aanleiding was.

In de bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat verzoeker niet weet of zijn vader een klacht had ingediend na de beschieting van hun huis waarbij twee van zijn broers omkwamen. Volgens de commissaris-generaal is dit een blijk van een gebrek aan interesse en brengt dit de geloofwaardigheid van deze vervolgingsfeiten in het gedrang. Bovendien geeft verzoeker telkens 11 oktober 2013 op als datum, terwijl hij bij verdere contextuele bevraging volstrekt volatiele verklaringen aflegde over het tijdstip wanneer deze aanval plaatsvond.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde met zijn familie in het voorjaar van 2014 na een verblijf in Iran naar al Zubayr te zijn teruggekeerd en dat er toen een grote bomaanslag plaatsvond waarbij meer dan 100 doden vielen, terwijl hierover nergens iets in de media kan worden teruggevonden. Nochtans vond in de straat die verzoeker aangaf in 2010 een grote aanslag plaats, waardoor eraan getwijfeld kan worden of verzoeker effectief in die periode in al Zubayr heeft verbleven.

De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoeker kritiek had op het gedrag van de tolk ten tijde van zijn bevraging op de DVZ, dat hij aanvoerde dat hij onder spanning stond en dat hij meermaals had aangehaald dat hij aan geheugenverlies lijdt. Uit de medische attesten blijkt, zo wordt in de beslissing gesteld, dat verzoeker een aantal medische problemen vertoont, maar in deze attesten wordt geen melding gemaakt van een aantasting van het geheugen of van de cognitieve vermogens.

Er wordt in de beslissing geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van het relaas, waardoor er in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade kan worden weerhouden.

Naar aanleiding van de neergelegde documenten die verband houden met de aangehaalde problemen, wordt gesteld dat het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Tevens wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat er een hoge graad van corruptie bestaat in Irak en de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is. De overige documenten die verzoeker had neergelegd, bevatten informatie die niet wordt betwist.

Tenslotte concludeert de commissaris-generaal betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dat de veiligheidssituatie in zuid-Irak relatief stabiel is en dat er in de provincie Basra geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van het aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuursde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Waar verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen bestaan die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of subsidiaire bescherming toe te kennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (cf. RvS 23 november 2004, nr. 137.527). De Raad treedt verzoeker bij waar hij stelt dat zijn dossier niet bijzonder complex is, maar hij verliest uit het oog dat hij zijn asielaanvraag indiende in 2015, toen de Belgische asielinstanties geconfronteerd werden met een zeer grote instroom, hetgeen een langere behandelingstermijn verklaart. Bovendien toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij zijn kritiek aangezien hij niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Verzoeker genoot immers *de facto* bescherming tegen refoulement en werd in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (cf. RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.5.6. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Verzoeker beklagt zich in zijn middel over het feit dat er tijdens zijn interviews veel informatie werd gevraagd betreffende de situatie van zijn broer en diens echtgenote, maar dat de motivering enkel verwijst naar de negatieve beslissing die voor zijn broer werd genomen. Aangezien verzoeker nalaat om toe te lichten op welke wijze zijn verklaringen over de situatie van zijn broer en zijn schoonzus een ander licht zouden werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, kan de commissaris-generaal geen onzorgvuldigheid worden verweten doordat niet uitvoerig werd ingegaan op de verklaringen van verzoeker betreffende zijn broer en zijn schoonzus. Een verzoek om internationale bescherming wordt bovendien op zijn eigen merites beoordeeld, zodat de asielmotieven van zijn broer en schoonzus niet doorslaggevend zijn om de behoefte aan bescherming in hoofdte van verzoeker in te schatten.

2.5.8. Waar verzoeker oppert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn soennitische achtergrond, kan hij niet worden bijgetreden. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere een uittreksel toe uit de 'COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak' van 29 mei 2015. Hieruit blijkt inderdaad dat soennieten in zuid-Irak meer gevisieerd werden ten tijde van het offensief van IS in centraal-Irak in 2014 (Verzoekschrift, bijlage 3). Uit het *South Irak Security Report* van december 2017, dat verzoeker eveneens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), blijkt dat er sprake is van tribaal geweld, aanvallen tegen politie en advocaten en van protesten tegen de overheid. Uit dit stuk kan niet worden afgeleid dat er in december 2017 (nog) sprake zou zijn van geweld tegen soennieten omwille van hun religieuze achtergrond. Deze informatie spoort met de informatie die in het administratief dossier werd opgenomen, waaruit blijkt dat de soennitische minderheid sporadisch het slachtoffer wordt van geweldsincidenten, maar dat soennieten niet het mikpunt zijn van doelgerichte aanvallen omwille van hun geloof, en dat de incidenten niet het patroon van systematische vervolging aannemen (AD, stuk 26, Landeninformatie, 'COI Focus, Irak De soennitische minderheid in Zuid-Irak', 24 augustus 2017, p. 9-13). De commissaris-generaal kon dus op goede gronden in zijn beslissing concluderen dat het loutere feit soenniet te zijn in zuid-Irak op zich niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.5.9. Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten dringt zich de vaststelling op dat de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan omwille van zijn verklaringen. Zo stelde verzoeker bij de DVZ dat ze in 2013 thuis een dreigbrief met een kogel ontvingen, die zijn vader had ontdekt (AD, stuk 27, Vragenlijst CGVS, 8 december 2015, vraag 5). Verzoeker deelde mee dat zijn vader niets vertelde om zijn gezinsleden niet ongerust te maken (*Ibid.*). Vervolgens stelde verzoeker dat, toen hij in de zomer op het plat dak sliep, de milities door de ramen van hun huis geschoten hebben waarbij de twee broers van verzoeker werden doodgeschoten (*Ibid.*). Toen hem gevraagd werd wie verantwoordelijk was voor de dreigbrief en de dood van zijn broers stelde verzoeker het volgende: "*Dat waren milities maar ik weet niet welke. Meestal zijn dat sjiietische milities*" (*Ibid.*). Ter staving van zijn relaas legde verzoeker op 8 december 2015 onder andere kopieën van overlijdensaktes en een kopie van een proces-verbaal van verhoor van zijn vader bij de rechtbank van 3 september 2013 neer (AD, stuk 25, Documenten, Verklaring Rechtbank). Verzoeker gaf bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal toe niet goed op de hoogte te zijn van de inhoud van het proces-verbaal (AD, stuk 16, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2016, p. 13), maar verklaarde na aandringen wel dat erin vermeld werd dat zijn vader door AAH werd bedreigd (*Ibid.*, p. 14). Het is zeer merkwaardig dat verzoeker aanvankelijk uitdrukkelijk verklaarde niet te weten door welke milizie zijn vader bedreigd werd, hoewel dit in de neergelegde stukken vermeld werd. Bij de interviews op het Commissariaat-generaal bleek verzoeker wel te weten dat AAH verantwoordelijk was voor de vervolgingsfeiten. Bovendien verklaarde verzoeker oorspronkelijk dat zijn vader hen niet op de hoogte bracht van de dreigbrief, terwijl hij later stelde dat zijn vader het wel verteld had en zelfs had meegedeeld dat het om AAH ging (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS III, 7 december 2016, p.5). De commissaris-generaal kon dus rechtsgeldig vaststellen dat verzoeker weinig standvastige verklaringen aflegde over de milizie die zijn vader belaagde.

2.5.10. In zijn middel tracht verzoeker het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen te rechtvaardigen door te verwijzen naar zijn psychische toestand. Met betrekking tot zijn aanvankelijke verklaringen bij de DVZ stelt verzoeker dat hij de laatste persoon was die werd ondervraagd en dat hij enorm gestresseerd was. Dit kan geenszins uit het verslag worden opgemaakt. Uit het verslag blijkt wel dat verzoekers verklaringen op de DVZ aan hem in het Arabisch werden voorgelezen en dat hij het verslag heeft ondertekend, zodat hij op dat ogenblik eventuele opmerkingen had kunnen formuleren (AD, stuk 27, Vragenlijst CGVS, 8 december 2015, *in fine*). Ten tijde van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij "*in coma*" was en daardoor geheugenverlies had, waardoor er betreffende de reisweg en de data een aantal fouten zouden zijn opgedoken (AD, stuk 16, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2016, p. 1-2). In de bestreden beslissing wordt verzoeker niet aangewreven dat hij bij

de DVZ bepaalde data of informatie betreffende zijn reisweg fout zou hebben weergegeven, maar wel zijn onwetendheid betreffende de militie die verantwoordelijk was voor de concrete vervolgingsfeiten. Met betrekking tot de episodes van bewustzijnsverlies verklaarde verzoeker zelf dat er in België een volledig onderzoek werd doorgevoerd, maar dat men niets heeft kunnen vinden (AD, stuk 12, gehoorverslag CGVS II, 4 april 2016, p.6; AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS IV, 8 november 2017, p. 3), zodat er geen medisch bewijs wordt geleverd van problemen die het afleggen van betrouwbare verklaringen zouden bemoeilijken. Bovendien ondersteunen geen van de door verzoeker neergelegde medische attesten zijn stelling dat zijn geheugen of zijn cognitieve vermogens zouden zijn aangetast door de psychologische problemen. Het neergelegde medische attest van 23 februari 2016 maakt melding van post-traumatische stress en het attest van 27 oktober 2017 maakt gewag van een anxio-depressieve toestand (asthenie, slaapstoornissen, aandachts-stoornissen en een algemene angsttoestand) (AD, stuk 25, Documenten, medisch attest). Door in zijn middel een overzicht te geven van psychische klachten en symptomen die bij PTSS zouden kunnen voorkomen, waarbij inderdaad geheugenverlies wordt opgesomd, toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk zou zijn gegaan door te stellen dat uit de neergelegde attesten niet kan worden besloten dat er in zijn geval sprake is van een aantasting van het geheugen en de cognitieve vermogens van verzoeker waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met zijn psychische problematiek onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.5.11. Wat de reden voor het vertrek van het gezin naar Turkije betreft, verklaarde verzoeker oorspronkelijk dat zijn vader door de milities zou zijn ondervraagd, waarna hij bang was en ze direct naar Turkije zijn vertrokken (AD, stuk 16, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2016, p. 5), terwijl hij later ontkende dat er in al Zubayr een probleem rees waardoor zij naar Turkije gingen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS IV, 8 november 2017, p. 4). Verzoeker had ook al aangegeven dat in wezen het moeilijke leven omwille van de algemene toestand en de onmogelijkheid om te studeren en te werken aan de basis lag van hun beslissing om het land te verlaten (AD, stuk 16, gehoorverslag CGVS I, 14 maart 2016, p. 15). In zijn middel tracht verzoeker te verduidelijken dat het om een onrechtstreekse bedreiging ging en dat de verklaringen samen moeten worden gelezen. Het samenlezen van beide verklaringen leidt echter enkel tot de conclusie dat de precieze reden voor het vertrek van het gezin van verzoeker uit al Zubayr volstrekt onduidelijk blijft.

2.5.12. Specifiek betreffende de moord op zijn broers herhaalt verzoeker in zijn middel dat deze plaatsvond op 11 oktober 2013. Verzoeker verklaarde nochtans initieel dat dit in de zomer gebeurde toen hij buiten op het dak sliep (AD, stuk 27, Vragenlijst CGVS, 8 december 2015, vraag 5). Daarna stelde verzoeker dat het toen koud was omdat de winter begon (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS III, 7 december 2016, p. 4). Wanneer hem wordt gevraagd of hun vertrek naar al Zubayr in de herfst plaatsvond, stelt verzoeker niets te weten over de seizoenen (*Ibid.*, p. 3). Vervolgens situeert verzoeker deze moorden opnieuw in de zomer omdat het te warm was om binnen te slapen en door de stoomonderbrekingen de airco niet kon worden gebruikt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS IV, 8 november 2017, p. 5; p. 11). Het feit dat verzoeker vasthoudt aan de datum, maar bij contextuele bevraging volstrekt volatiele verklaringen aflegt, doet in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Door in zijn middel te beweren dat hij niet vertrouwd is met de seizoenen en dat het een hele mooie nazomer was, slaagt verzoeker er niet in het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen om te buigen. Daarbij komt dat verzoeker geen klaarheid kan scheppen over bepaalde vastgestelde anomalieën in de neergelegde overlijdensakten (AD, stuk 25, Documenten, overlijdensakten). Zo kan verzoeker niet verklaren waarom de plaats van overlijden niet werd ingevuld (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS III, 7 december 2016, p. 4). Verzoeker blijkt ook niet goed op de hoogte te zijn van de plaats waar zijn overleden broers begraven zouden zijn (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS III, 7 december 2016, p. 3). De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, dat zijn broers door de milities zouden zijn omgebracht, wordt verder verzwakt door de vaststelling dat hij niet wist of zijn vader na een eerdere klacht naar aanleiding van de dreigbrief al dan niet nog een bijkomende klacht had ingediend na de moord op zijn zonen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS IV, 8 november 2017, p. 7). Bovendien waren hijzelf, noch zijn vader achteraf gaan informeren bij de politie over de stand van zaken (*Ibid.*), hetgeen weinig begrijpelijk is wanneer twee gezinsleden op gewelddadige wijze zouden zijn omgekomen.

2.5.13. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de bomaanslag in de Abdullah Bin Ali-sstraat situeert in de periode dat hij in al Zubayr verbleef en kort voor zijn vertrek naar Turkije (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS IV, 8 november 2017, p. 9-11), dus in de periode tussen 28 oktober 2013 en eind 2014, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat de aanslag in de Abdullah Bin Ali-sstraat plaatsvond op 7 augustus 2010 (AD, stuk 26, Landeninformatie, uittreksel *Iraq Body Count*). In weerwil van verzoekers beweringen in zijn

middel stemt dit dus geenszins overeen met zijn verklaringen en kan hij de commissaris-generaal geen onjuiste interpretatie van zijn verklaringen verwijten.

2.5.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling en zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, dient wel degelijk rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor de subsidiaire bescherming omdat de beschrijving van de situatie in de 'COI Focus' van 29 mei 2015 een minder rooskleurig beeld oplevert van de veiligheidstoestand in zuid-Irak dan de meer recente informatie. De Raad stelt vast dat uit de thans beschikbare informatie, die werd aangeleverd door de verwerende partij in haar aanvullende nota van 15 juni 2018, blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot een beperkt aantal terreuraanslagen en confrontaties tussen rivaliserende stammen. Specifiek in de provincie Basra beperkt het aantal dodelijke slachtoffers zich sedert begin 2017 tot enkele tientallen slachtoffers. Er is wel sprake van economische problemen, protesten tegen de overheid en politieke spanningen binnen de sjiitische milities, naast een aantal tribale conflicten en toenemend geweld door (drugs-) criminaliteit (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus Irak, Veiligheidssituatie in Zuid-Irak', 28 februari 2018). Uit deze landeninformatie blijkt niet dat er in zuid-Irak actueel sprake is van een reëel risico op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

2.5.16. In zijn aanvullende nota van 26 juni 2018 had verzoeker een aantal gegevens aangevoerd over een aantal geweldsincidenten in zuid-Irak, met name verwijzingen naar filmpjes die op websites beschikbaar zijn. De beschreven incidenten lijken de informatie van de commissaris-generaal te bevestigen dat de milities in Basra een belangrijke machtsfactor zijn, dat er sprake is van crimineel geweld, dat er nog sporadisch aanslagen plaatsvinden en dat er ook sprake is van tribaal geweld (Aanvullende nota, stukken 1-6). De precieze bronnen die verzoeker heeft geraadpleegd zijn niet zo duidelijk, zodat de objectiviteit van deze informatie moeilijk na te gaan is. In elk geval blijkt uit deze gegevens niet dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij zijn analyse van de actuele veiligheidssituatie in zuid-Irak.

2.5.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische gronden en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheids- of van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN